

Gledališče

Stephen Sachs: Meglica

SLG Celje

★★★★★

Zgodbe, ki temeljijo na aktualnih resničnih dogodkih, so popularne predvsem v anglosaksonski gledališki produkciji, v kateri pač ne šteje zgolj recikliranje klasičnih tekstov ter velikih, usodnih in večnih tem, temveč je vsakdan prav tako zanimiv in intriganten. V to kategorijo sodi tudi *Meglica* ameriškega dramatika in režiserja Stephena Sachsa, ki sicer interpretira dovolj nevsakdanji dogodek, povezan z najdbo domnevno originalne slike Jacksona Pollocka, vendar je v ospredju pravzaprav študija značajev ter soočanje različnih družbenih svetov. Gre za dovolj spretno napisano analizo socialnih ozadij. Na eni strani vase zaverovane in samodeklarirane elite, ki se v svet »navadnih« ljudi ali celo popolnih marginalcev spusti le izjemoma oziroma zgolj takrat, ko je v igri finančni ali prestižni interes, in na drugi skoraj anonimni slehernik, ki na videz nima česa ponuditi svetu in je zanj povsem nezanimiv, razen če se mu po naključju ne posreči imeti v lasti kakšnega predmeta poželenja. Dramaturginja **SLG Celje** **Tatjana Doma** je

v spremnem besedilu poučno popisala zapleteno ter v marsičem paradoksalno in absurdno sceno na trgu umetnin; kot rečeno, pa so bolj kot rekonstrukcija resničnega dogodka, ko je upokojena voznica tovornjaka Teri Horton za pet dolarjev kupila sliko Jacksona Pollocka in poskusila dokazati, da je to avtentično delo, zanimive relacije med družbenima razredoma, ki na videz nimata nič skupnega, kar se na koncu pokaže za klišejski konstrukt.

Avtorjeve simpatije so seveda na strani deprivilegiranih, zato je ost karikature namenjena predvsem umetnostnozgodovinskemu izvedencu Lionelu Percyju, ovenčanemu z vsemi mogočimi akademskimi in profesionalnimi titulami. **Branko Završan** ga upodobi zelo prepričljivo v vsej njegovi navidezni velepomembnosti, vzvišenosti in distanciranosti, ranljiv se zdi edino v morebitnem strokovnem spodrsljaju, zato se drži gesla, da je veliko bolj varno zavrniti avtentičnost umetnine, kot jo potrditi. Minca Lorenci kot brezposelna natakarka Maude Gutman združi navidezno nekultiviranost, robotost in neomajno odločnost z ironično nonšalanco in proustužnostjo; obenem se razkrijejo tudi tragične osebne izkušnje, s čimer se nenadoma izriše precej drugačen svet, kot ga v poprepro-

šeni optiki ponavadi dojemamo, človeške usode se sicer lahko temeljno razlikujejo, vendar nikoli niso zgolj enoznačne ali povsem banalne in nepomembne.

Režiser Jernej Kobal je suvereno izpeljal projekt, posebno inventivnih strategij sicer ni, vendar tukaj šteje korektna poustvaritev teksta v hiperrealistični maniri s homeopatskim, vendar dovolj prepoznanim odmerkom karikiranosti. Vključno s sceno (Urša Vidic), ki umesti dogajanje v tipično ameriško bivalno prikolico, dekoracija z vseh vetrov prinesenih artefaktov pa dovolj poučno ilustrira prepad med tako imenovano visoko umetnostjo in kičem, vendar lahko ima slednji veliko večjo intimno in čustveno vrednost od razvpitih umetnin. Enako velja za kostumografijo Alana Hranitelja, ki le Percyja odene v nekoliko preveč kričeče vzorce in barvne kombinacije, s čimer opozori na njegovo afektiranost in izumetničeno ekskluzivnost. Simpatična dramska miniatura, ki je morda nekoliko preveč premočrtna in predvidljiva, vendar dovolj kratkoročno razkrije ves navidezni sijaj in odtujenost umetniške scene, ki samozadovoljno eksistira v svojem vase zaprtem univerzumu.

PETER RAK

FOTO UROŠ HOČEVAR / SLG CELJE